

XXIV.

Sedert zes dagen was Meersenberg door het hertogelijk leger ingesloten, langs alle zijden nauw ingesloten. Den eersten dag had de hertog een ridder gezonden om de stad op te eischen. Die ridder was niemand anders dan heer Servaas Melissen. Godfried III was bereid de inwoners lijfsbehoud te verleen op de volgende voorwaarden :

Afschaffing der gemeente ;

uitlevering der gezwornen en van den hoofdman der Zwarte Jagers en al dezès officieren ;

algemeene ontwapening en openbare boetdoening ;

betaling van eene som, waarvan het bedrag na de overgave zou vastgesteld worden.

Zoo de poorters vóór zonsondergang de stad niet overgegeven hadden, zouden zij op voorbeeldige wijze gestraft worden.

Het antwoord van Berthold was kort.

— Zeg den hertog, riep hij, dat wij vrij willen sterven ! Het vergoten bloed kome over zijn hoofd !

's Anderdaags werd de stad bestormd. Na een hardnekkig gevecht werd de aanval afgeslagen. Een paar dagen nadien had eene tweede bestorming plaats, doch zonder beteren uitslag. Die twee gevechten hadden den belegeraars tal van manschappen gekost. Dit deed den hertog besluiten zijn toevlucht tot krachtiger maatregelen te nemen. Gedurende een viertal dagen werd er geen nieuwe aanval gedaan. Maar van boven de muren waren de verdedigers getuigen van eene buitengewone bedrijvigheid, welke bij den vijand heerschte. Een groot aantal houten schietschermen, dat is groote vierkante houten borden, van gleuven voorzien, en op wielen beweegbaar, vertoonden zich te allen kanten vóór het vijandelijk leger en rolden langzaam naar de muren. Achter die schermen bevonden zich geoefende boogschutters, tusschen de behendigsten gekozen, en gretig door de gleuven loerend om ieder hoofd, dat zich boven de muren zou vertoonen, tot mikpunt voor hunne schichten te nemen. De timmerlieden hadden ijverig gewerkt aan een paar *katten*. Deze stonden kant en klaar; de stormram hing in evenwicht onder het stormdak, dat met versche koehuiden bekleed was, ten einde

den invloed af te weren van het vuur dat er door de belegerden zal op neergeworpen worden.

Maar dit was niet alles. Te midden der legerplaats, niet verre van de hertogelijke tent, verhief zich een zestig voet hoog gevaarte, dat den naam draagt van groote stormkat, of beter nog, van rollende aanvalstoren. Het zij hier terloops gezegd, dat het bij middel van zulke torens was, dat, bij 't begin dier eeuw, Godfried van Bouillon zich van Jerusalem meester gemaakt had. Het optimmeren van dit belegeringstoestel had het meest tijd gevegd. Op eenen vooraf gereed gemaakten planken vloer, waren eerst twee dertig voet lange balken gelijklopend op tien voet van elkander gelegd, vervolgens in kruis daarover twee dergelijke balken op denzelfden afstand van elkaar, zóódat zij in het midden een vierkant van tien voet zijde vormden. In elken hoek van dit vierkant werden daarna bij middel van windassen een balk opgericht, de twee voorsten van ongeveer vijftig voet lang, de andere van ongeveer zestig voet. Het spreekt van zelf dat al die balken stevig aan elkander getimmerd waren. Op tien voet boven den grond, en verder op alle tien voet hooger, waren de hoekbalken door dwarstukken verbonden, waardoor het geheel eene groote stevigheid kreeg. Die stevigheid werd nog vermeerderd door de planken, waarmede de vóór- en de twee zijanten toegetimmerd waren, en ook door twee schuine balken welke langs den achterkant de uitstekende ligbalken met de staande balken verbonden. Het geheel vormde een geduchten houten toren met vijf verdiepingen, waarvan de open zijde naar het leger gekeerd was. Evenals het stormdak der kleine katten, waren de drie beplankte zijden van den toren met huiden bekleed. Het plat der bovenste verdieping werd langs den voorkant beschut door eene breede en zeer lange valbrug, die op dit oogenblik bij middel van ketenen opgehaald was. In den toren waren er ladders, langs welke men van het eene naar het andere verdiep kon klimmen. Boven het gevaarte wapperde de hertogelijke standaard.

Daar het vijandelijke kamp zich slechts op weinige boogscheuten van de stad bevond, kon men van de muren heel duidelijk waarnemen al wat er voorviel.

— Dat tuig, sprak Bertrand tot Berthold, die met zijn zoon en Walda naast hem stond, voorspelt niet veel goeds. Het doet mij inzien dat ik mij over de voornemens van Godfried leelijk vergist heb. Men bouwt geenszins twee stormkatten en zulk een geweldigen aanvalstoren met het enkele doel den vijand schrik aan te jagen, maar wel om ze tegen hem te gebruiken. Hij wil dus volstrekt het laatste woord hebben.

— Denkt gij, vriend Bertrand, dat hij langs dezen kant alleen de stad zal aanvallen?

— Neen, dat zou niet heel verstandig wezen. De toren is een te

zwaar tuig om er groote wandelingen mede te maken. Die blijft hier; maar de twee stormkatten zullen, links en rechts, aan de andere zijden de muren aantasten met het doel de verdedigers van Meersenberg te verdeelen en dus te verzwakken. Ziet, daar beginnen ze al!

Inderdaad, de twee stormkatten, elk door een tiental sterke paarden voortgetrokken, zetten zich hortend en schokkend in beweging. Zij werden elk voorafgegaan door eene schaar boeren met houweelen, bijlen en spaden gewapend om, waar het noodig was, de hinderpalen uit den weg te ruimen en den grond effen te maken. Nauwelijks waren de katten vertrokken of eene derde schaar werklieden begon denzelfden arbeid te verrichten tusschen den aanvalstoren en de muren, terwijl nog anderen bezig waren boomstammen tot planken te zagen. Bij middel dier planken zou voor het reuzige gevaarte een dubbel spoor aangelegd worden om het voortrollen gemakkelijker te maken. Van het bosch dat langs alle zijden den gezichteinder afsloot, zag men voortdurend gansche hoopen dienstmannen met takkenbossen naar het kamp dragen. Die takkenbossen moesten dienen om de stadsgracht te dempen, daar de toren tot tegen de muren moest gerold worden.

— Denkt gij, heer Bertrand, vroeg Karl, dat de aanval vandaag nog zal plaats hebben?

— Vandaag? Neen, dat kan niet. Maar stellig morgen vroeg. Zoo de vijand er in gelukt dien toren tot bij den muur te brengen, of zoo de katten eene bres kunnen rameien, dan wordt de toestand hoogst gevaarlijk, daar de hertog over volk genoeg beschikt om den aanval te blijven volhouden op alle punten.

— Heilige Maagd, zuchtte Walda, wat gaat er van ons geworden? Liever dan in de handen te vallen dier bloeddorstige krijgslieden, verkies ik...

— Wees maar niet ongerust, lief meisje, onderbrak Bertrand. Gij staat onder de hoede van mijn braven Kurt...

— En van zijne bijl, liet de reus er met zware stem op volgen.

— En van mij, zusterken! voegde Karl er bij.

— Vriend Berthold, ging de Zwarte Jager voort, de toestand is ernstig, maar geenszins hopeloos. Wij hebben nog een ganschen nacht voor ons om te handelen. Zoo wij er in gelukken die drie gevaarlijke krijgstuigen onbruikbaar te maken of te vernietigen, hebben wij veel tijd gewonnen, en tijd is iets, waarover de hertog op dit oogenblik het minst beschikt. Dezen nacht dring ik in zijn kamp en vernietig de katten en den rollenden toren!

— Maar de hertog zal de onvoorzichtigheid niet begaan ze onbevaakt te laten en zal zich wel aan een uitval verwachten!

— Gewis; die uitval moet door u gedaan worden op het uur en de plaats, die ik u straks zal aanduiden. En terwijl gij den vijand bezig houdt, rand ik hem langs achteren aan. Het zou bliksems erg moeten tegenvallen zoo ik mijn doel niet bereik.

— Natuurlijk! Gij schijnt waarlijk er niet meer aan te denken, dat wij over den onderaardschen weg beschikken!

— De onderaardsche weg! O, ja!

— Meester, sprak Kurt, mijne bijl zou dolgraag willen kennismaken met de hoekbalken van gindschen houten toren.

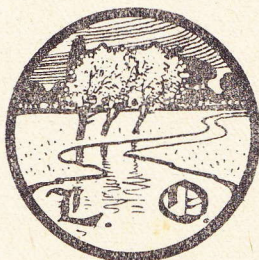
— We zullen beproeven haar daartoe de gelegenheid te verschaffen, lachte Bertrand.

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.